

Kniha Daniel – sto sedemnásť

Odhalenie čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona: typologická analýza znamenia na útek

Jeff Pippenger
2024-03-05

Sestra Whiteová označuje čoskoro prichádzajúci nedeľný zákon za „znamenie“, ktoré bolo predobrazené vojskami Ríma obkľúčujúcimi Jeruzalem v roku 66, a tým zároveň určuje skupinu tých, ktorí majú oči a nevidia, a uši a nepočujú.

„Večnosť sa rozprestiera pred nami. Opona sa má čoskoro zdvihnúť. My, ktorí zastávame toto vážne, zodpovedné postavenie, čo robíme, na čo myslíme, že sa pridáme svojej sebeckej lásky k pohodliu, zatiaľ čo duše hynú okolo nás? Stali sa naše srdcia úplne necitlivými? Nemôžeme cítiť ani pochopiť, že máme vykonať dielo pre spasenie iných? Bratia, patríte k tej triede, ktorá majú oči nevidí a majú uši nepočuje? Či azda nadarmo vám Boh dal poznanie svojej vôle? Či azda nadarmo vám poslal varovanie za varovaním? Veríte výrokom večnej pravdy o tom, čo má prísť na zem, veríte, že Božie súdy visia nad ľudom, a predsa môžete stále sedieť v pokoji, nečinní, ľahostajní, milujúci rozkoše?“

„Teraz nie je čas, aby Boží ľud upínal svoje náklonnosti alebo si zhromažďoval svoj poklad vo svete. Čas nie je ďaleko, keď budeme, podobne ako raní učenici, prinútení hľadať útočisko na opustených a osamelých miestach. Ako obliehanie Jeruzalema rímskymi vojskami bolo znamením na útek pre judejských kresťanov, tak prevzatie moci zo strany nášho národa v nariadení vynucujúcom pápežskú sobotu bude pre nás varovaním. Vtedy bude čas opustiť veľké mestá ako prípravu na opustenie menších miest a odchod do ústranných príbytkov na odľahlých miestach medzi vrchmi.“ Testimonies, zväzok 5, 464.

Blížiaci sa nedeľný zákon v Spojených štátoch je výstražným znamením (znakom), „aby sme opustili veľké mestá ako prípravu na opustenie menších a odchod do ústranných príbytkov na odľahlých miestach medzi horami“. Laodicejský adventizmus si z veľkej časti neuvedomuje, že kríza nedeľného zákona v Spojených štátoch napĺňa „znamenie“, o ktorom sa hovorí vo Veľkom spore vekov. Je predobrazene vyjadrená „znaméním“ na začiatku troch a pol roka. Toto „znamenie“, ktoré sa naplnilo pri prvom obliehaní Jeruzalema v roku 66, je predobrazom „zástavy“, ktorá je vztýčená pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone.

Skutočné zničenie Jeruzalema vykonal Titus v roku 70 po Kr. a Titovo obliehanie bolo najprv predobrazne znázornené obliehaním Cestia v roku 66 po Kr., lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej začiatkom. „Znamením“ na útek, ktoré dal Ježiš, bolo počiatočné obliehanie Cestia, nie Titovo obliehanie. Jedno bolo obliehaním na začiatku, druhé bolo obliehaním na konci.

„Ani jeden kresťan nezahynul pri skaze Jeruzalema. Kristus dal svojim učeníkom výstrahu a všetci, ktorí verili jeho slovám, očakávali prisľúbené znamenie. ‚Keď uvidíte Jeruzalem obkľúčený vojskami, vedzte, že sa priblížilo jeho spustošenie,‘ povedal Ježiš. ‚Vtedy tí, čo

budú v Judsku, nech utečú do vrchov, a tí, čo budú uprostred neho, nech odídu von.“ Lukáš 21,20.21. Keď Rimania pod velením Cestia obkľúčili mesto, nečakane upustili od obliehania práve vtedy, keď sa všetko zdalo priaznivé na okamžitý útok. Obliehaní, zúfajúci si nad možnosťou úspešného odporu, boli už na pokraji kapitulácie, keď rímsky veliteľ stiahol svoje vojsko bez najmenej zjavnej príčiny. No Božia milostivá prozreteľnosť riadila udalosti na dobro jeho vlastného ľudu. Prisľúbené znamenie bolo dané bdejúcim kresťanom a teraz sa naskytla príležitosť všetkým, ktorí chceli, poslúchnuť Spasiteľovo varovanie. Udalosti boli usmernené tak, aby ani Židia, ani Rimania nezabránili úteku kresťanov. Po Cestiovom ústupe Židia vyrazili z Jeruzalema a prenasledovali jeho ustupujúce vojsko; a zatiaľ čo boli obe sily takto plne zamestnané, kresťania mali príležitosť opustiť mesto. V tom čase bola aj krajina vyčistená od nepriateľov, ktorí by sa ich azda boli pokúsili zadržať. V čase obliehania boli Židia zhromaždení v Jeruzaleme, aby slávili sviatok stánkov, a tak kresťania po celej krajine mohli nerušene uniknúť. Bez odkladu utiekli na bezpečné miesto — do mesta Pella v krajine Perea za Jordánom.“ Veľký spor vekov, 30.

Obliehanie Jeruzalema Cestiom v roku 66 naplnilo varovné „znamenie“, ktoré Kristus zaznamenal pre kresťanov týchto dejín, no obliehanie Titom v roku 70 po Kr. neposkytlo nijaké „znamenie“ na útek. Pri tomto obliehaní už v meste nezostal nijaký kresťan a toto posledné obliehanie viedlo k zničeniu Jeruzalema; pri zničení Jeruzalema „nezahynul ani jeden kresťan“, lebo kresťania utiekli na začiatku týchto dejín.

„Židovské oddiely, prenasledujúc Cestia a jeho vojsko, zaútočili na ich zadné voj s takou zúrivosťou, že im hrozilo úplné zničenie. Len s veľkými ťažkosťami sa Rimanom podarilo ustúpiť. Židia vyviazli takmer bez strát a so svojou korisťou sa triumfálne vrátili do Jeruzalema. Tento zdanlivý úspech im však priniesol iba zlo. Vnukol im ducha tvrdošijného odporu proti Rimanom, čo onedlho privodilo odsúdenému mestu nevysloviteľnú biedu.“

„Strašné boli pohromy, ktoré postihli Jeruzalem, keď Titus obnovil obliehanie. Mesto bolo obkľúčené v čase Paschy, keď sa v jeho hradbách zhromaždili milióny Židov.“ Veľký spor, 31.

Od sviatku Stánkov v roku 66 do Paschy v roku 70 sú tri a pol roka, čo prorocky predstavuje tisíc dvestošesťdesiat dní. Od roku 66 do roku 70 pohanský Rím pošliapaval svätyňu i zástup, tak ako pápežský Rím pošliapaval sväté mesto po štyridsaťdva mesiacov od roku 538 až do roku 1798.

Ale nádvorie, ktoré je mimo chrámu, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11:2.

Pohanský Rím i pápežský Rím pošliapovali Jeruzalem po dobu tisíc dvestošesťdesiatich dní (rokov), čím sa ukazuje, že novodobý Rím bude pošliapávať duchovný Jeruzalem posledných dní počas symbolického obdobia tisíc dvestošesťdesiatich dní. Toto symbolické obdobie sa začne pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone v Spojených štátoch, keď sa zahojí smrteľná rana.

A videl som jednu z jeho hláv akoby smrteľne ranenú; no jeho smrteľná rana bola zahojená. A celá zem sa v úžase oddala šelme. A klaňali sa drakovi, ktorý dal šelme moc; klaňali sa aj šelme a hovorili: Kto je ako šelma? A kto môže viesť boj proti nej? A boli jej dané ústa, ktoré hovorili veľké veci a rúhania; a bola jej daná moc pôsobiť štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie

13:3–5.

Symbolických štyridsaťdva mesiacov pápežského prenasledovania je „hodinou“ krízy nedeľného zákona. Táto „hodina“ sa začína „znamením“ (zástavou) a končí „znameniami“. „Znamenie“ zástavy pri nedeľnom zákone spôsobí, že všetci kresťania, ktorí sú ešte v Babylone, utečú k slávnemu svätému vrchu, ktorý bol vyvýšený (pozdvihnutý) nad ostatné pahorky.

A stane sa v posledných dňoch, že vrch domu Hospodinovho bude pevne stáť na vrchole vrchov a bude vyvýšený nad pahorky; a všetky národy sa k nemu pohnú. A pôjdu mnohé národy a povedia: Poďte a vystúpme na vrch Hospodinov, do domu Boha Jakobovho; a on nás bude učiť svojim cestám, a budeme chodiť po jeho chodníkoch. Lebo zo Siona vyjde zákon a slovo Hospodinovo z Jeruzalema. Izaiáš 2:2, 3.

Útek z miest pri vydaní nariadenia vynucujúceho nedeľné uctievanie bol predobrazený tak útekom kresťanov v roku 66, ako aj útekom cirkvi v roku 538, ktorá utiekla na púšť.

A žena utiekla na púšť, kde má miesto pripravené od Boha, aby ju tam živili tisíc dvesto šesťdesiat dní. Zjavenie 12,6.

Skaza Jeruzalema od prvého obliehania po posledné obliehanie trvala tri a pol roka, no výstražné posolstvo o prichádzajúcom zničení bolo dávané sedem rokov, tri a pol roka pred prvým obliehaním a tri a pol roka po ňom.

„Všetky predpovede, ktoré Kristus vyslovil o zničení Jeruzalema, sa splnili do poslednej bodky. Židia na vlastnej skúsenosti zakúsili pravdivosť Jeho výstražných slov: ‚Akou mierou meriate, takou sa nameria aj vám.‘ Matúš 7:2.

„Objavili sa znamenia a divy, predznamenávajúce pohromu a skazu. Uprostred noci zažiarilo nad chrámom a oltárom neprirodzené svetlo. Na oblakoch pri západe slnka boli zobrazené vozy a bojovníci zhromažďujúci sa do boja. Kňazi, ktorí v noci konali službu vo svätyni, boli prestrašení tajomnými zvukmi; zem sa triasla a bolo počuť množstvo hlasov volajúcich: ‚Odiďme odtiaľto.‘ Veľká východná brána, ktorá bola taká ťažká, že ju sotva mohlo zavrieť dvadsať mužov, a ktorá bola zaistená obrovskými železnými závorami upevnenými hlboko v dlažbe z pevného kameňa, sa o polnoci otvorila bez viditeľného pričinenia. — Milman, The History of the Jews, kniha 13.“

„Sedem rokov istý muž neprestajne chodieval hore-dolu ulicami Jeruzalema a ohlasoval pohromy, ktoré mali prísť na mesto. Vo dne i v noci spieval divoký žalospev: ‚Hlas od východu! hlas od západu! hlas od štyroch vetrov! hlas proti Jeruzalemu a proti chrámu! hlas proti ženíchom a nevestám! hlas proti všetkému ľudu!‘ — Ibid. Túto zvláštnu bytosť uväznili a zbičovali, no z jeho pier neunikla nijaká sťažnosť. Na urážky a zneužívanie odpovedal iba: ‚Beda, beda Jeruzalemu!‘ ,beda, beda jeho obyvateľom!‘ Jeho výstražný výkrik neutíchol, kým nebol zabitý pri obliehaní, ktoré predpovedal.“ Veľký spor, 29, 30.

Konečnému zničeniu doslovného Jeruzalema v roku 70 predchádzali „znamenia a zázraky“, ktoré označovali „pohromu a skazu“. Výstražné „znamenia“ sa zjavovali tri a pol roka pred prvým obliehaním a počas troch a pol roka, ktoré viedli k zničeniu. „Znamenia“ (v množnom čísle), ktoré

označovali prichádzajúce zničenie, neboli „znamením“ varujúcim k úteku, ale vyhlásením bezprostredného uzavretia doby milosti.

Pri pošliapavaní duchovného Jeruzalema od roku 538 do roku 1798 bolo „znamením“ varovania na útek to, keď sa ohavnosť spustošenia prejavila, keď bol „ten človek hriechu“ „zjavený“ ako „syn zatratenia, ktorý sa protiví a povyšuje nad všetko, čo sa volá Boh alebo čo sa uctieva; takže ako Boh sedí v chráme Božom a ukazuje sa, že je Boh.“

Keď teda uvidíte ohavnosť spustošenia, o ktorej hovoril prorok Daniel, stáť na svätom mieste, (kto číta, nech rozumie.) Matúš 24:15.

Keď kresťania tých dejín rozpoznali toto „znamenie“, utiekli na tisíc dvesto šesťdesiat rokov na púšť.

„Od tých, ktorí chceli zostať verní, sa vyžadoval zúfalý zápas, aby pevne odolali klamstvám a ohavnostiam, ktoré boli zahalené do kňazských rúch a zavádzané do cirkvi. Biblia nebola prijímaná ako meradlo viery. Učenie o náboženskej slobode bolo označované za kacírstvo a jeho zástancovia boli nenávidení a prenasledovaní.

„Po dlhom a prudkom zápase sa verná hŕstka rozhodla prerušiť každé spojenie s odpadlickou cirkvou, ak sa ešte stále odmietne oslobodiť od nepravdy a modloslužby. Videli, že odlúčenie je nevyhnutnou nutnosťou, ak chcú poslúchať Božie slovo. Neodvažovali sa trpieť bludy osudné pre ich vlastné duše a dávať príklad, ktorý by ohrozil vieru ich detí i detí ich detí. Aby zabezpečili pokoj a jednotu, boli pripravení urobiť každý ústupok zlučiteľný s vernosťou Bohu; cítili však, že aj pokoj by bol vykúpený príliš draho, keby mal byť získaný obetovaním zásady. Ak by sa jednota dala zabezpečiť iba kompromisom pravdy a spravodlivosti, nech teda príde rozdielnosť, ba aj vojna.“ The Great Controversy, 45.

Blížiac sa k záveru tisíc dvestošesťdesiatich rokov pápežského prenasledovania, objavili sa „znamená“ (v množnom čísle), a podobne ako pri „znameniach“ na konci tisíc dvestošesťdesiatich dní, počas ktorých pohanský Rím pošliapaval doslovný Jeruzalem, ani tieto „znamená“ neboli znameniami na útek.

„Spasiteľ dáva znamená svojho príchodu, a viac než to, určuje čas, keď sa objaví prvé z týchto znamení: ‚A hneď po súžení tých dní sa zatmie slnko a mesiac nevydá svoje svetlo, a hviezdy budú padať z neba a nebeské mocnosti sa budú otriasať. A vtedy sa ukáže znamenie Syna človeka na nebi; a vtedy budú nariekať všetky kmene zeme a uzrú Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch s mocou a veľkou slávou. A pošle svojich anjelov s veľkým zvukom trúby, a zhromaždia jeho vyvolených od štyroch vetrov, od jedného kraja nebies až po druhý.‘“

„Na konci veľkého pápežského prenasledovania,“ vyhlásil Kristus, „slnko sa zatmie a mesiac nevydá svoje svetlo. Potom budú hviezdy padať z neba. A hovorí: ‚Poučte sa z podobenstva o figovníku; keď je jeho vetva už mäkká a vyháňa listy, viete, že leto je blízko; tak aj vy, keď uvidíte toto všetko, vedzte, že je blízko, pred dvermi.‘ Matúš 24,32.33, okrajové znenie.

„Kristus dal znamená svojho príchodu. Vyhlasuje, že môžeme vedieť, kedy je blízko, ba pred dvermi. O tých, ktorí uvidia tieto znamená, hovorí: ‚Toto pokolenie sa nepominie, kým sa toto

všetko nestane.‘ Tieto znamenia sa objavili. Teraz s istotou vieme, že Pánov príchod je blízko. ,Nebo a zem pominú,‘ hovorí, ,ale moje slová sa nepominú.““ The Desire of Ages, 631, 632.

Keď sa končilo „tri a pol roka pošliapavania Jeruzalema“ pápežským Rímom, nastala séria „znamení“, ktoré označovali príchod Krista a uviedli do dejín milleritov. Dejiny milleritov sa majú v posledných dňoch zopakovať do posledného písmena. Tieto „znamenia“, ktoré sa objavili „na konci veľkého pápežského prenasledovania“, boli predobrazené „znameniami“, ktoré sa objavili pri uzatváraní tri a pol roka pošliapavania Jeruzalema v rokoch 66 až 70 pohanským Rímom. Preto na základe dvoch svedkov bude existovať „znamenie“ zástavy, ktorá je vztýčená v hodine veľkého zemetrasenia, čo je znamením varovania na útek v dejinách moderného Ríma, a budú tu aj „znamenia“ v množnom čísle, ktoré sa objavia pri ukončení obdobia prenasledovania moderného Ríma v posledných dňoch.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Prečítajte si 21. kapitolu Evanjelia podľa Lukáša. V nej Kristus dáva napomenutie: ,Dávajte si pozor, aby vaše srdcia neboli niekedy zaťažené obžerstvom, opilstvom a starosťami tohto života, a aby vás ten deň neprekvapil náhle. Lebo príde ako osídlo na všetkých, ktorí prebývajú na povrchu celej zeme. Preto bďte a ustavične sa modlite, aby ste boli uznaní za hodných uniknúť všetkému tomu, čo má prísť, a postaviť sa pred Syna človeka‘ (Lukáš 21:34–36).“

„Znamenia času sa v našom svete naplňajú, a predsa sú cirkvi vo všeobecnosti predstavené ako driadajúce. Nemáme si vziať výstrahu zo skúsenosti nerozumných panien, ktoré, keď zaznelo volanie: ,Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,‘ zistili, že vo svojich lampách nemajú olej? A kým si išli kúpiť olej, ženích vošiel s múdrymi pannami na svadobnú hostinu a dvere sa zavreli. Keď nerozumné panny prišli do svadobnej siene, dostalo sa im nečakaného odmietnutia. Pán hostiny vyhlásil: ,Nepoznám vás.‘ Ostali stáť vonku na prázdnej ulici, v temnote noci.“ Manuscript Releases, zväzok 15, 229.